

Lily

Leesexemplaar

Voor mijn eigen bloem.

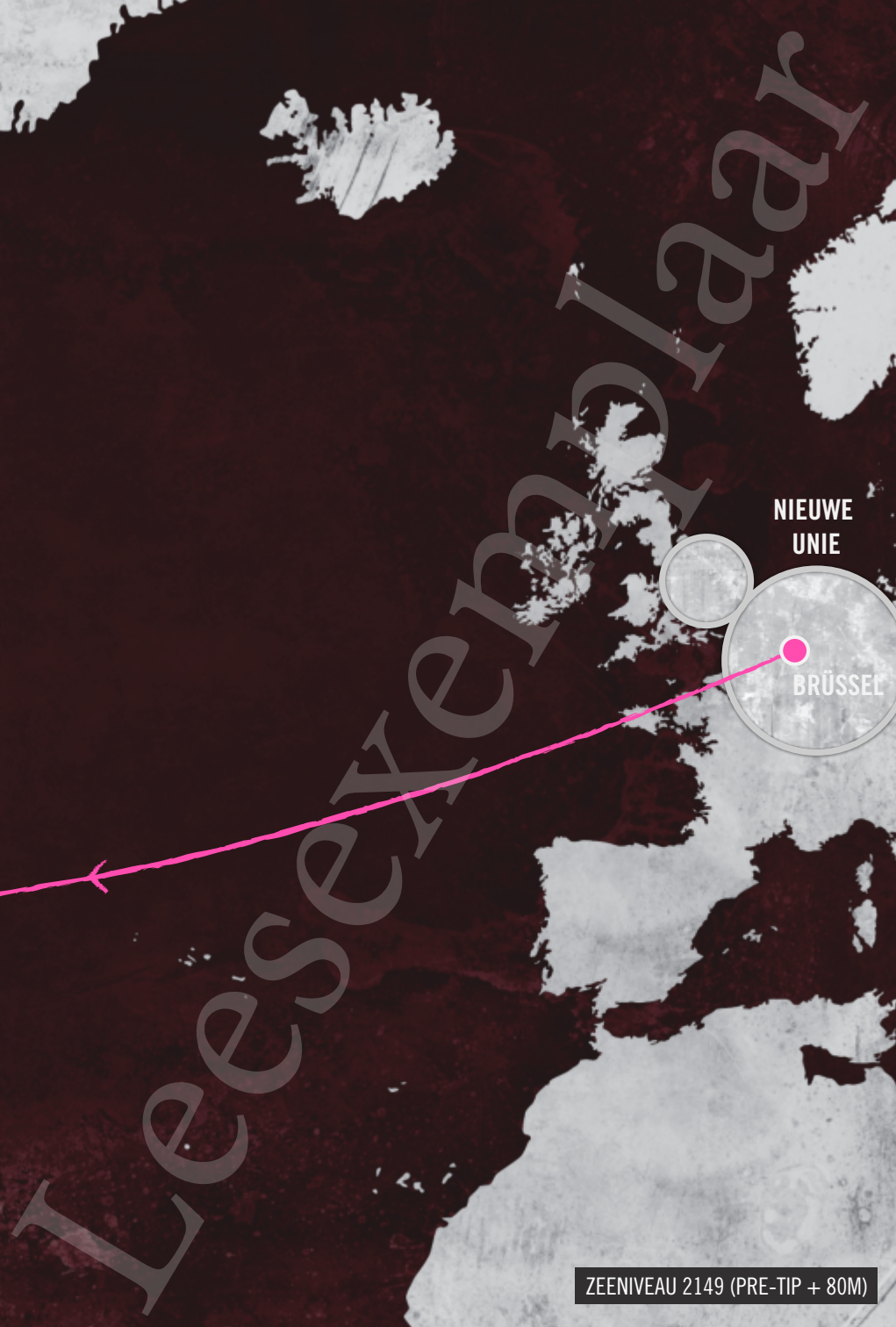
TOM DE COCK

PELCKMANS

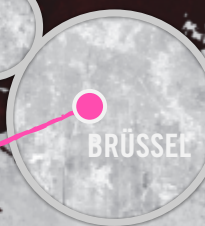

NEW NEW YORK

Leesvoorbeeld

NIEUWE
UNIE

BRUSSEL

ZEENIVEAU 2149 (PRE-TIP + 80M)

*On Spaceship Earth there are no passengers;
everybody is a member of the crew.*

— Marshall McLuhan

PROLOG

Leesvoorbeeld

Als schubdieren een naam zouden krijgen bij hun geboorte, zou dit exemplaar vast en zeker Dirk geheten hebben. De Romeinen noemden hem een *aardkrokodil*, en dat zei eigenlijk alles. Dirk zag eruit als een miereneter met een harnas aan. Lange, spitse snuit. Dikke buik met korte, stevige poten eronder. Scherpe klauwen om mierennesten mee open te rijten. En een staart die even lang en spits was als zijn snuit, waardoor de toevallige voorbijganger zich makkelijk kon vergissen tussen Dirks voor- en achterkant. En over die hele handel heen lag een keurig laagje bruingrijze schubben, als dakpannetjes die over elkaar heen schoven en scharnierden wanneer Dirk klaar was met het leeg likken van een termietenschacht en zich zonder veel haast bewoog naar de volgende.

Die avond begon hij zijn slome strooptocht bij een van zijn favoriete mierenhopen. Terwijl de bewoners alarm sloegen en alle kanten op stoven, spitte Dirk met zijn geklauwde voorpootjes de ingang van hun ondergrondse stad verder open.

Toen hij zijn spitse snuit in de grond stak, verstijfde hij. De bodem trilde. Eerst nauwelijks merkbaar, maar dan steeds duidelijker. Een ritmisch geroffel, dat in een razend tempo dichterbij kwam. Het viel hem op dat de rode mieren niet meer van hém wegvluchtten, maar zich uit de voeten maakten voor een nog veel groter onheil.

De trilling werd nu ook een geluid. Hoefgetrappel. Net op het moment dat Dirk zijn snuit uit de mierenhoop trok, vouwde het

struikgewas open. Er stormde een kudde reebokken recht op hem af. In een reflex rolde hij zijn geschubde lijfje op tot een stevige bol. Hij kreeg een paar venijnige trappen van paniekerige achterpoten, maar zijn schubben vingen de ergste klappen op.

Toen de reebokken verdwenen waren, piepte Dirk door een klein spleetje in zijn schubbenschild naar buiten. Groot was zijn verbazing toen er uit het dichte gebladerte ook nog woelratten, grote slangen, wasberen en een heuse tapir verschenen, die allemaal in een rotvaart langs hem renden en gleden. Hoog boven zijn hoofd slingerden apen haastig van tak tot tak. Vogels met kleurrijke staarten flapperden krijsend voorbij.

Daarna werd het stil. Dirk bleef in zijn schubbenbol gerold liggen bij de voet van de mierenhoop. Er was geen mier meer te bespeuren. Hij voelde zijn hart bonzen.

Toen hoorde hij het. Ritselende bladeren. Hollende tweevoeters. Geschreeuw van hoge stemmetjes. Gelach.

Mensen.

Dirk dacht voor zijn doen razendsnel na. Toen ontrolde hij zichzelf en zette het lekker ouderwets op een lopen. Met zijn voorpoten een eindje van de grond, want als schubdieren beslissen dat het vooruit mag gaan, gebruiken ze alleen hun achterpoten. Dirk rende voor zijn leven. Met een snelheid van vijf kilometer per uur.

Hij dook onder de overhangende jungleplanten door en haastte zich min of meer in de richting van de andere vluchtende dieren. Hij werd ingehaald door een everzwijnenfamilie en twee maki's met een baby op hun rug. Achter en rondom hem ruisten zijn achtervolgers door het struikgewas. Een olijfbroune arm hier, een wapperende lok van hun gitzwarte hoofdhaar daar, een blote voet ginder. Het waren

er drie, vier, vijf. Hun kreetjes en schaterlachen galmden onder het bladerdek en joegen Dirk de stuipen op het lijf.

Toen bereikte hij het einde van het oerwoud. Dat was hem nog nooit eerder overkomen.

Aan de rand van het bos stond een wel héél vreemde plant. Die had een dun, kaal stammetje, en nog dunnere takken, die kaarsrecht naar links en naar rechts groeiden. Aan de takken zaten geen bladeren, maar allemaal identieke puntige doornen, op precies dezelfde afstand van elkaar. Rij na rij, hoger dan Dirk kon zien. Aan de andere kant van die curieuze hindernis lag alleen zand. Van de andere dieren was geen spoor meer. Hij had duidelijk een afslag gemist.

Toen hij zich onder de prikkeldraad door wurmde, bleef zijn pantser aan een punt ervan hangen. Er zat niets anders op dan te trekken zo hard hij kon. Hij verloor daarbij een schub. Als schubdieren traankanalen hadden, zou Dirk zeker een potje gehuild hebben.

Zigzaggend van angst trippelde hij door het zand, af en toe omkijkend. Als een kleine dino, zijn voorste pootjes bungelend in de lucht, zijn achterste poten uit alle macht over de dorre grond scharrelend, repte hij zich naar de veiligheid.

En toen, op topsnelheid, botste hij met een enorme dreun tegen een onzichtbare muur op, die midden op de zandvlakte stond.

De klap trok als een mokerslag door al zijn spieren en gewrichten. Hij werd achterwaarts weg gekatapulteerd, rolde door het grind en kwam in een stofwolk tot stilstand. Er was niets in zijn lichaam wat geen pijn deed. En toch krabbelde hij bijna meteen weer overeind. Hij probeerde het opnieuw. Met hetzelfde resultaat:

zijn spitse snuit kwam met een knal tegen een koude, gladde en vooral onzichtbare muur terecht.

Of misschien niet helemaal onzichtbaar. Als hij heel goed keek, zag hij een half verscholen schubdier. Dat neus aan neus met hem stond. Dat als twee druppels water op hem leek. En ook exact dezelfde nerveuze, verwarde bewegingen maakte als hijzelf.

Terwijl Dirk zich even spreekwoordelijk in het haar krabde over dat vreemde fenomeen (hij had geen haar en met die scherpe klauwen op zijn voorpoten zou hij toch maar zijn hoofd openscheuren als hij niet uitkeek) viel er plots een aftandse paarse wasmand over hem heen. Hij paste er maar net in. Maar gevangen zat hij wel.

‘Hebbes!’ riep een stem. In het Chinees, maar voor Dirk had het net zo goed Noors of Jupiteriaans kunnen zijn.

Het was een mensenkind. Het moest hem beslopen hebben terwijl hij zijn eigen reflectie had bestudeerd. Het jongetje ging op zijn knieën zitten om door de gaten van de oude plastic wasmand zijn vangst te bekijken.

‘Wauw! Een hagedis!’ kirde het jongetje.

Het jongetje zag er best als een leuk speelkameraadje uit, met guitige ogen, blakend zonnebruin vel, warrig pikzwart haar dat over zijn voorhoofd hing, en een brede glimlach met witte tanden. Toch rolde Dirk zich op tot een stevige schubbenbol. Voor de zekerheid.

Het mensje hees hem met wasmand en al op zijn hoofd. Als Dirk had durven kijken, zou hij gezien hebben hoe zijn ontvoerder een vuile kinderhand tegen de glimmende glazen wand legde.

‘*Shi-shi*. Bedankt’, prevelde het jongetje.

Dirk had nog veel meer kunnen zien. Hoe de glazen wand

zich, als je goed keek, in alle richtingen uitstrekke, met een zachte kromming die verried dat het om een cirkel ging. Hoe het jongetje op een drafje de zandweg verder volgde, met de glazen muur aan zijn rechterkant, en de jungle achter de hoge prikkeldraad aan zijn linkerkant. Even verderop dook hij zonder aarzeling opnieuw het woud in, tussen twee rijen prikkeldraad, over een platgetreden pad dat Dirk niet kende.

Een halfuur later werd de begroeiing ineens dunner. Het menskind liep door een roestig, hoog hek, dat hij zorgvuldig weer achter zich sloot. Ze passeerden eerst een gammele schuur, en dan een houten hut, en nog een. De onverharde straten waren vol bedrijvigheid. Kleurrijke koopwaar hing aan portieken uitgestald, groenten en fruit op reusachtige stapels, kippen maakten zich luid kakelend uit de voeten.

Het jongetje zette er stevig de pas in. Op een overvol marktplein gingen ze door een smalle deur naar binnen. Schubdier Dirk voelde hoe de wasmand bij de eerste poging tegen de deurstijl botste en een kwartslag gedraaid werd om in de gang te passen.

‘En wat hebben we hier?’ vroeg een mannenstem, traag en rased als schuurpapier.

‘Dit geloof je nooit, oom Liu’, antwoordde het jongetje breed glunderend. ‘We waren op drijfjacht, ik hoopte op een fazant of een rat, en toen kreeg ik deze hagedis in de gaten! Hij is enorm!’

Hij zette de wasmand op de grond. Dirk behield angstvallig zijn bolvorm.

‘Het is geen hagedis.’

‘Hij liep zomaar knal tegen de koepel!’ ging het jongetje opgewonden verder. ‘Ik heb hem gewoon opgeraapt en ik ben recht

hierheen gekomen. Het is de dikste hagedis die ik ooit heb gezien!

‘Het is geen hagedis’, raspte de oude man. ‘Het is een schubdier.’

‘O.’

‘Hoezo, o?’

‘Is een schubdier minder waard dan een hagedis?’

‘Mijn jongen. Een schubdier is misschien wel honderd keer meer waard. Wat zeg ik, duizend.’

De ogen van de jongen gingen wijd open.

‘Maar’, riep de oude man, ‘ik moet eerst nog de juiste klant vinden. En dat zal niet onder deze stolp zijn. Nee, nee. Dit is voer voor écht rijke mensen. Dit kereltje gaat op reis!’

Hij zette zijn woorden kracht bij door Dirk tussen zijn schubben te porren. Dirk deed alsof hij dood was.

‘Wil dat zeggen dat ik nu euh... niet betaald word?’

De oude man lachte hard.

‘Kijk eens, hier heb je een voorschot. Ik moet hem even klaar-maken voor de verkoop. Daarna moet ik even een paar contacten spreken. En dan krijg je de rest.’

‘*Shi-shi*, oom Liu!’

Blote voeten, wegstervende voetstappen. Bolletje Dirk werd uit de mand getild en op de grond gelegd. Hij besloot nog héél even in zijn verdedigingsbol opgerold te blijven, voor de zekerheid.

Toen hij zich een paar minuten later ontrolde, wist hij niet waar hij eerst moest kijken. Hij was in een kamer met een betonnen vloer. Tegen de muren stonden manden in allerlei vormen en maten. Eentje met dode vleermuizen. Eentje met levende slangen, achteloos samengepropt tot een wriemelende knoop. Eentje met vogelspinnen, de meeste dood, sommige nog zielig stuiptrekkend met een van hun

acht poten. Aan een balk hingen drie blauwe papegaaien, morsdood ondersteboven.

Dirk was zo gefascineerd door wat hij zag, dat hij het neerzoevende hakmes compleet had gemist. Terwijl oom Liu Dirk in stukken hakte, floot hij het deuntje dat hij altijd floot tijdens het werk. De bewegingen waarmee hij de schubben van Dirks pantser een voor een verzamelde, waren sierlijk en vlot. Toch stopte hij heel even met fluiten. Hij hield een schub tegen het licht. Een vlezig driehoekje waar nog wat schubdierenbloed aan zat. De man fronste. Rook eraan. Wreef erover.

Vervolgens haalde hij zijn schouders op, floot verder zijn werkwijze en gooide de schub in een doos in de hoek, bij de rest. Stuk voor stuk hun gewicht in goud waard op de smokkelmarkt.

De stapel losgerukte schubben glinsterde zachtjes. Niet alleen van het bloed dat eraf droop, maar ook door een witte schijn, een satijnen laagje. Als van een bijna doorzichtige schimmel.

Niemand zou het opmerken, tot het vreselijk te laat was.

Oom Liu, de oude stroper, werkte tot diep in de nacht verder in zijn hut. Die pal in het midden van het cirkelvormige dorp stond. Dat midden in de perfect cirkelvormige jungle lag. Die helemaal overspannen werd door een massieve glazen koepel met een doorsnede van meer dan een kilometer. Omgeven door een dode, kurkdroge woestijn, zover het oog reikte.

Een voetballer. Of toch op zijn minst een goede tafeltennisser. Hij was knap, dat stond vast. Alles was inktzwart, behalve de stukken van zijn gezicht die ze kon zien. Alsof er een onzichtbare spot op hem gericht stond. Hij hield zijn hoofd een beetje schuin, de wimpers van zijn lentegroene ogen tot kleine spleetjes van genot samengevouwen, een lichte trilling in dat mooie kaakbeen, een lange hals met zacht afgelijnde spieren en een hoekige adamsappel. Zijn lippen verwachtingsvol getuit.

Het was niet de eerste keer dat ze dit droomde. Ze was er nog nooit in geslaagd het hele gezicht van een van de jongens te zien, altijd kleine fragmenten: een wenkbrauw hier, een putje in de kin daar. Het waren elke nacht nieuwe puzzelstukken, maar niet per se van dezelfde puzzel.

Het waren vooral zijn lippen waar ze gefascineerd naar staarde. Met een mengeling van aantrekking en walging, want in haar wereld stonden lippen gelijk aan ziekte, verderf en dood. In haar droom bevroor het moment in de tijd. Ze bleef staren naar zijn mond. Twee zachte donkerroze wolken van warm vlees, met eindeloos veel kleine groeven en rondingen. De matte buitenrand, de sappige warme binnenkant. Een minuscuul speekselsliertje dat van zijn bovenlip naar zijn onderlip liep. Of omgekeerd. Een halve zoen, die smachtte naar vervollediging, naar háár kant van de kus. Maar ze kon het niet. Ze durfde niet. Ze voelde haar pols versnellen, haar oksels zweten – jakkes – en haar tenen tintelen.

‘Ik...’ hoorde ze zichzelf hakkelen. Maar de rest van haar woorden draaiden in elkaar tot een vreemde brij, want ze had geen mond meer! Waar haar eigen lippen eerder nog zaten, groeide nu een grote, rotte vlek vol witte en groene schimmel die haar...

Geen angstzweet, geen schreeuw, geen schok. De nachtmerrie schakelde uit met een *zzzip* alsof er iemand op een knopje duwde en de tv uitzette. Het volgende moment lag ze klaarwakker in bed. Perfect kalm en uitgerust. Ze voelde nog ergens boven haar gehemelte dat typische gekietel waarmee Wisper je hersenen zo keurig in standje ‘aan’ zette. De ultieme manier om helder aan de dag te beginnen, had de reclame beloofd.

Ze wist uit oude cartoons dat mensen ooit externe wekkers hadden, martelwerktuigen die je met een hels kabaal uit je slaap haalden. En dan zopen die mensen koffie en andere zooi om net zo wakker te worden als zij nú al was. Ze mocht er niet aan denken, bah. In haar kamer was het stil, en rook het permanent – maar subtiel – naar veldbloemen. Om de zoveel tijd veranderde ze de instellingen eens, naar dennenbos of versgemaaid gras.

Indirect licht werd voorzichtig sterker en sterker, als opkomende zon. Het behang was op dit moment haar lievelingsmix van zacht oker en pastelpaars.

‘Wisper, tijd?’ mompelde ze. Een gewoonte die alle gebruikers ontwikkelden. Ze spraken tegen het stemmetje in hun hoofd. Alleen waren ze niet gek, want er was echt een stemmetje.

Het stemmetje antwoordde helder: *Het is precies zes uur. Goeiemorgen, Lily.*

Wisper. Haar tweede ik. Altijd aan, altijd verbonden met de kamers waar ze kwam, de toestellen die ze gebruikte, de informatie

die ze zocht. Meestal al voordat ze wist dat ze die nodig had. Wisper maakte haar alerter, sneller en wijzer. De warme stem was nergens hoorbaar buiten in haar hoofd. Wisper was overal en nergens, vooral op die plek waar het 's ochtends altijd even jeukte, maar waar je nooit kon krabben tenzij je je hersenpan doormidden zou zagen. Daar zat Wisper ingenesteld, al sinds ze een klein meisje was. Een supercomputer zo groot als een rijstkorrel. Zo ergens achter je ogen, ver voorbij de hoogste holttes van je neus. Een kleine operatie waar ze geen enkele herinnering aan had.

‘Goemorgen, Wisper’, fluisterde Lily terug. Terwijl ze de lakens wegsloeg en rechtop ging zitten, schoven de gordijnen vanzelf een eindje open. De zon scheen al volop buiten. Natuurlijk.

‘Ik had weer zo’n jongensdroom, Wisper.’

Ik zag het aan je hersengolven, was het antwoord. Ik zag ook veel angst.

Haar slanke vingers voelden voor de zekerheid of haar lippen er nog zaten. Lily schudde haar hoofd.

‘Hij was knap’, zuchtte ze hardop. ‘Maar is kússen echt nodig?’

Uitwisseling van lichaamsvochten kan leiden tot ernstige ziektes, soms met de dood tot gevolg. Je doet het dus best alleen na medische controle. En met toestemming van je ouders.

‘Nice try, ik weet dat je dat moet antwoorden van je *parental controls*. Herinner me eraan dat ik je later vandaag nog eens moet proberen te hacken. En nu aan de slag! De tijd tikt!’

Terwijl ze naar de badkamer liep, knoopte ze de touwtjes onder haar kin los en gooide ze de slaapmuts die ze de hele nacht had gedragen in de wasmand. Er zaten een paar vaagblauwe strepen op. Blauwe en gele lokken rolden weelderig in enorme krullen tot ver

voorbij haar ranke schouders.

Het geluid van haar ochtendplas in de pot.

‘Wisper, muziek! Kies zelf maar iets!’ riep ze over het geklater heen.

Op het ritme van een stevige beat spoelde Lily het toilet door en draaide ze de douche open. Wat een heerlijk deuntje. In afwachting van warm water dansten blote voeten maat 36 de badkamer weer uit. Bij de deur aan de andere kant van haar kamer bleef ze staan.

‘Wisper, wie zingt dit?’

Dit is ‘Love on Top’ van Beyoncé, sprak de stem in haar hoofd, zonder dat de muziek zachter moest om haar te kunnen verstaan.

‘Wie the fuck is Bidonsay? Dit is beton!’

Beyoncé Knowles. De best verkopende, meest invloedrijke en meest bekroonde r&b-zangeres ooit. Geboren in 1981. Ze zou nog steeds leven, met de hulp van nanobots in haar bloed, maar daar vind ik nergens bevestiging van. Het zou ook kunnen dat ze offline is, of een zeer sterke firewall heeft. Ik dacht wel dat je in de mood was voor wat retromuziek.

‘Reken maar. Harder die handel!’

En terwijl Beyoncé in die antieke opname deed wat alleen Beyoncé kon, schoof Lily de deur van haar inloopkast open. De sfeervolle lampen floepten aan en onthulden meters en meters strak ingebouwde kasten rond een lederen sofa en een grote staande spiegel. Het dikke tapijt kroop tussen haar tenen. Ze selecteerde met de ernst van een kenner een jurk uit het rek, en een paar sneakers uit een kast waar zelfs een topmodel jaloers op zou zijn.

Met haar schoenen en jurk op één arm had ze nog een vrije hand om een brede lade open te trekken. De zwartviltten binnenkant

was onderverdeeld in honderden kleine vierkantjes, waarin telkens een keurig opgevouwen stuk luxueuze stof lag. In alle kleuren van het spectrum, met en zonder patronen, in de gekste materialen. De vingers van haar vrije hand trippelden van hokje naar hokje, alsof ze pianospeelde. Felgele nagellak met een mooi wit randje.

‘Aha, daar ben je’, zei ze tegen niemand in het bijzonder. Met duim en wijsvinger trok ze een kleine zwarte fluwelen rechthoek met zilveren draadjes erdoorheen geweven uit zijn vakje.

Een magnifiek afgewerkt ooglapje. Een van de vele tientallen uit haar collectie. De zilverdraden weerkaatsten bij elke beweging het licht, als diamanten dwergriviertjes in een nachtelijk landschap.

Ze duwde met haar heup de lade en met haar voet de schuifdeur dicht, en verdween in de wolk van stoom die de badkamer intussen geworden was.

Toen anderhalf uur later de badkamerdeur weer van het slot ging, waren haar nagels niet meer geel maar roze, paars en zwart. Rond een van haar vingers zat een zwarte ring.

‘Wisper, showlicht.’

Twee cirkelvormige ledspots lichtten op als enorme uilenogen. Hun warmwitte gloed vulde een ruime hoek van de kamer.

‘Wisper, zet jij een achtergrond klaar?’ vroeg Lily.

Hier komt je fanmail van vandaag, antwoordde Wisper in haar hoofd. Het oker-met-pastelpaarse behang in de hoek veranderde met een zachte crossfade in een kolossale collage van foto’s, tekeningen, brieven en stille video’s. De letters ‘LILY’ in tientallen verschillende kleuren, lettertypes en designs. Tieners met fluorescerend haar. Een klevrige jongen van twaalf met een smoking aan en een rode

roos tussen zijn tanden, die ‘Wil je met me trouwen?’ lipte. Zusjes die simultaan elkaars haar borstelden terwijl ze ondersteboven aan een trapeze hingen. Sommige video’s waren oldskool plat, maar de meeste waren gemaakt in de nieuwe holotech, die hen een beetje uit de muur deed springen. Als poppetjes die wilden ontsnappen aan de opname.

Lily kreeg elke ochtend een beetje de kriebels van die muur. Al die moeite. Al die tijd. Ze kende zelf echt helemaal niemand voor wie ze zoveel energieverpilling ooit zelfs maar zou overwegen. Maar het waren haar klanten.

Met een handbeweging sleepte ze de mini-Don Juan met de rode roos (dream on, patser) en nog twee tekeningen die er leuk uitzagen meer naar het midden van haar achtergrond, vlak onder de roze neonletters ‘MIXXON HAIR CARE’, die op beide muren centraal stonden.

‘Moritz, Assia, Jolie’, mompelde ze een paar keer achter elkaar, terwijl ze bijbehorende frames aantikte als in een aftelrijmpje. ‘Moritz, Assia, Jolie.’

Er kleefde een roze hartje op de grond. Eén sneaker links van de sticker, eentje rechts. Haar vaste plek.

Zoals elke ochtend haalde ze diep adem, ging ze even op haar tenen staan en klapte ze in haar handen om zichzelf op te peppen. Het display van haar vintage polshorloge gaf 07:29 aan.

‘Moritz, Assia, Jolie. Ik heb ze. Wisper, drone op het scherm graag.’

Een piepkleine drone steeg met een zacht gezoem op van een docking station – een fluisterstille druif met een onzichtbaar helikopterwiekje. Hij was zo schattig dat Lily hem een naam

had gegeven: Bieps. Tegelijk veranderde aan de overkant van de kamer, achter de spots en recht in het gezichtsveld van Lily, een stuk van de muur in een immens televisiescherm. Het dronebeeld was nog wiebelig en wazig.

Hoe wil je beginnen? vroeg Wisper.

'Lips only', zei Lily hardop.

Begrepen, was het antwoord in haar hoofd. De drone kwam met een grappige bocht voor haar gezicht hangen.

Je bent live over drie... twee...

Wisper liet 'één' altijd weg, die moest je zelf maar tellen.

Een gewoonte uit oude filmopnamen, toen de regisseur op tijd moest zwijgen om niet zelf op de klankband te staan. Wisper hield van alles wat ouder was dan zichzelf. Of hetzelfde, want Wisper was eigenlijk geen jongen en geen meisje.

Op het scherm verschenen een haarborstel en een schaar die om elkaar heen buitelden alsof ze een paringsdansje deden, vergezeld van een dikke, dreunende bas. Wat hield Lily van die bas; dat gaf haar elke dag zo'n geweldig gevoel. Alsof ze het podium op liep en toegejuicht werd door tienduizenden toeschouwers. Wel, dat was eigenlijk ook vrij letterlijk zo. Ze knikte het ritme mee met haar knieën.

Een mannenstem met een heerlijk vet rocksteraccent kondigde haar aan: 'Binnenkort rondt ze de kaap van de tweehonderd miljoen abonnees, en dat is nog nooit eerder vertoond. Ook nog nooit eerder vertoond: haar look van vandaag en haar scherpe tong. Hier is de fashion queen die alle wannabe's verpulvert, de grootste van allemaal: Lily!'

Een hoek van het scherm was gereserveerd voor live statistieken, en daar zag ze de likes, shares en kijkers toestromen. Op het moment dat er in koeienletters **'CUTS WITH GUTS – BY LILY AND MIXXON HAIR CARE'** in beeld kwam, en een groot applaus van een onzichtbaar publiek klonk, stond het aantal live kijkers op 7M+, oftewel meer dan zeven miljoen. In een rood oplichtend vak stonden nog twee andere tellers:

Lily's <i>Cuts with Guts</i>	190.8 mln. volgers (+111k)
Eli Lindels <i>Fashion Dawgs</i>	188.4 mln. volgers (+13k)

Op de livestream verdween de titel en alleen Lily's lippen vulden het beeld. De mooie curve van een halvemaan met een golfje in het midden, en helemaal zwart geverfd, op één uitzondering na: een diagonale felroze bliksem, die als een fluorescerend litteken van linksboven naar rechtsonder over haar mond liep.

'Goeiemorgen van mijn bubbel aan de jouwe! Mijn naam is Lily en dit is *Cuts with Guts*. Crazy shit die jij zélf met je haar kan doen, zodat geen enkele dag in je bubbel hetzelfde hoeft te zijn.

En vooral: zonder dat je de deur uit hoeft. Welkom bij aflevering 716', spraken de lippen. 'Ik zie dat jullie er nog massaler zijn dan gisteren, en dus niet naar Eli Lindel zitten te kijken, en dat is, laat ons eerlijk zijn, de enige juiste keuze. Gisteren deed ik iets met geel en blauw, waarvoor jullie de naam Dead Canary Bottleflip bedachten. Dank je wel daarvoor, hihi. Terug te kijken via mijn vaste plek. En op naar die tweehonderd miljoen! Je weet het ondertussen: de tweehonderdmiljoenste krijgt een make-over op afstand en een schatkist van Mixxon Hair Care. Vergeet me dus niet te

volgen, zodat je alerts krijgt bij elke nieuwe stream. En natuurlijk het laatste nieuws van Mixxon. Want je haar zit best ráár! Ik kan jullie ook niet genoeg bedanken voor alle fanmail. Vandaag vooral genoten van de mailtjes van Moritz, Assia en...'

Jolie, sprak Wisper diep in haar hersenen, nog voor ze doorhad dat ze iets vergeten was. Wisper las haar hersengolven en zag elke vergissing meestal van ver aankomen.

'En Jolie. Thanks, guys. Jullie zijn beton! En nu, als jullie er klaar voor zijn: de stijl van de dag. Hier komt ie... Zoom uit!'

Met een hoog gesnor, alsof hij er zelf plezier in had, zoefde de druifvormige drone een eindje achteruit en omhoog. Lily's hoofd was nu helemaal in beeld.

Het eerste wat elke nieuwe kijker van *Cuts with Guts* zou opvallen, was niet Lily's kapsel, maar het ooglapje dat haar rechteroog helemaal afdekte. Het zwart-met-diamantzilveren lint zat boven haar oren om haar hoofd heen, en leek perfect te passen, op maat gemaakt. De iris van haar enige oog, het linkse, was het diepst mogelijke donkerbruin, met helder wit eromheen en afgebiesd met lange, donkere wimpers. Haar huid goudbruin, haar neus breed maar elegant, haar oren aan beide kanten meermaals gepiercet.

Haar kapsel was opzienbarend: een bleek maar levendig roze, aan de ene kant halfang tot voorbij haar kin, schuin oplopend naar achteren toe, en aan de andere kant kort opgeschoren. Lily draaide met haar wijsvinger in de lucht alsof ze met een toverstokje zwaaide, en de drone begon gonzend van geluk aan een volledig rondje om haar hoofd.

'Voor vandaag zocht ik inspiratie in punk en emo, twee oude stijlen uit de tijd van onze betovergrootouders. Wat denken jullie?'

Laat het mij weten in de comments. Ondertussen drink ik even een slokje, want van al dat praten krijg je dorst.'

Ze nam van het dressoir dat net buiten beeld stond een plastic flesje met een rood-wit etiket. Terwijl ze het aan haar mond zette en een paar grote slokken nam, verscheen er precies zeven seconden lang in beeld: 'Coke Beetroot, nu in de winkel, drink 'm ijskoud!'

Ze veegde haar mond af met de achterkant van haar hand.

'Heerlijk, die smaak van verse biet! Maar wacht even tot je alles gezien hebt... komt ie!'

Lily's ene oog fonkelde met duidelijke binnenpret, terwijl ze iets onverstaanbaars tegen Wisper fluisterde. Het licht van de ledspots dimde, en de tekeningen aan de muur verdwenen, alleen de letters '**MIXXON HAIR CARE**' bleven staan. Tegen die contrasterende achtergrond begonnen de uiteinden van Lily's hoofdhaar zachtjes te gloeien, alsof er duizenden vuurvliegjes op haar hoofd waren geland. Een mysterieuze, magische sprankeling. Het geheel van haar gave gezicht, het ooglapje en het fonkelende kapsel was ronduit betoverend. Absoluut beeldschoon. De kijkcijferteller kon het niet meer bijhouden.

'Ik zie aan de reacties dat jullie het leuk vinden. Te gek! En het coole is: jij kan dit ook. Blijf kijken om te zien hoe ik eraan begonnen ben, en vooral hoe je deze stoere lichtgevende extensions van Mixxon kan winnen. Ze worden gegarandeerd virus- en schimmelvrij verstuurd naar elk adres in de Nieuwe Unie. En... morgen is het eindelijk zover! Dan neem ik jullie mee op... vakantie! Ik ga voor het eerst in zeven maanden dit huis verlaten, en nog geen klein beetje zelfs. Spannend, want zoals je weet loert daarbuiten het gevaar om elke hoek. Waar ik naartoe ga houd ik

nog even geheim, maar je wil het niet missen. Tot morgen voor een nieuwe *Cuts with Guts, on the road!* Doei!

Lily bleef naar de drone lachen tot haar close-up van het scherm verdween en ze zichzelf voor de badkamerspiegel zag staan in een lang T-shirt met warrig geel-blauw-haar, zowat anderhalf uur geleden. Het was de making-of die Wisper keurig had opgenomen en nu, zoals elke ochtend, al 716 ochtenden lang, voor miljoenen kijkers zou uitzenden. Daarna zou het filmpje op Lily's kanaal nog eens tientallen miljoenen keren opnieuw bekeken worden. Het oudroze kapsel met de lichtgevende extensions stond wellicht nu al op alle modeblogs en nieuwsfeeds. De ene helft van de commentaren zou lovend zijn, de andere helft vernietigend. Tegen de avond zouden duizenden meisjes overal in de Nieuwe Unie dezelfde snit hebben. Lily had zonet weer een volledig maandloon verdiend in tien minuten tijd. Plus anderhalf uur voor het kapsel, maar dat zou ze zonder videokanaal ook doen. Zo ging het nu al bijna twee jaar lang.

Je bent uit de lucht, zei Wisper in haar hoofd.

Lily's glimlach werd opnieuw een ietwat ongeïnteresseerd *meh*-streepje. Ze greep snel naar de fles water die ze naast haar bed bewaarde en spoelde uitgebreid haar mond.

'Fucking vuile cola met bietenshit, bah!' mopperde ze gorgelend.

Je hebt twee nieuwe berichten.

Lily geeuwde en keek in de palm van haar hand, waar zwarte letters stonden.

Arend Weber (Mixxon Inc.)

Die extensions staan jou beter dan
al onze modellen samen.
Bestellingen stromen binnen.
Kanjer!

Ze sloot haar hand heel kort tot een vuist en opende haar vingers opnieuw. Er stond nu een ander bericht.

Muffin

BETON wat een mooie stijl!
En euh Eli Lindel al gezien? De trut!

Muffin was Lily's beste vriendin. Niet zomaar een meisje, maar een natuurfenomeen, een superheldin, één enorme brok positieve energie. Wat Eli Lindel nu weer uitgehaald had, zou Lily straks wel even bekijken, nu had ze geen zin in dat mens.

Nog een nieuw berichtje. Ze deed haar hand dicht en weer open.

Daddy G

Ontbijt is klaar

Emoji's. Die moeten inderdaad nog hip en trendy geweest zijn toen haar vader jong was, een miljard jaar geleden. Vóór de grote WhatsAppcrash. Lily glimlachte en maakte opnieuw een bliksem-snel vuistje om het bericht te wissen. Ze duwde het lint van haar ooglapje wat beter op zijn plek. Niet dat het loszat, het was eerder de macht der gewoonte.

Terwijl ze de deur naar de traphal uit liep, dimde het licht en veranderden de muren in haar kamer weer in het rustige oker-met-pastelpaars van voorheen. Alsof er niks gebeurd was.

Leesvoorbeeld

‘Dit is NUStream 24-7. Ik ben Fernand Paupiette.’ (Tandpastasmile.)

‘Dit is het belangrijkste nieuws.’ (Diep serieuze blik, dramatische muziek.) ‘Vandaag eindigt voor heel de Nieuwe Unie lockdown fase rood. Die ging precies twee maanden geleden in.

Het was een ultieme poging om de verspreiding van Tinea Cruris Mortalis of TCM een halt toe te roepen. De bron van de uiterst besmettelijke schimmel is intussen gevonden. En we gaan live naar de serverruimte die straks de bekerfinale e-ball host.’ (Brede glimlach.)

‘Zijn de hoofdprogrammeurs van Paris Saint-Germain en Borussia Dortmund er klaar voor? En de strijd der streamers! Wie haalt het eerst de tweehonderd miljoen abonnees? Eli Lindel opent een tegenoffensief, maar Lily Rieder-Dubois blijft er kalm bij.’

Ze toonden een fragment uit Lily’s video, die nog geen vijf minuten oud was. Roze haar waarvan de puntjes licht geven.

‘De vraag is vooral: zou het mij ook staan?’ gniffelde Fernand Paupiette nog. Daarna trompetten, pauken, strijkers, gouden letters op een blauwe achtergrond. Het gebeurde allemaal in een klein rechthoekje van het tafelblad, vlak boven Lily’s ontbijtbord.

De enige toeschouwer stond even verderop in de keuken. Een reusachtige man met rastavlechtsjes, die aan het fornuis in een pan porde. Aan alle kanten bulkten zijn spieren uit zijn sportieve kleren. Alsof er te veel mannelijkheid in één man zat. Zijn boomstambruine pylonen van armen stonden vol tattoos, met op zijn biceps een grote, bloeiende lelie. Hij draaide zich om

toen hij Lily van de trap hoorde komen. Op zijn keukenschort stond op borsthoogte ‘Mom’s Spaghetti’, met een kotsend mannetje erbij getekend.

‘Goeiemorgen, dada!’ kreunde Lily loom toen ze binnenkwam. Ze maakte aanstalten om hem zonder veel ceremonie voorbij te lopen.

‘Wow-wow-woow ey yo gurl!’ riep haar kokkerellende vader uit, waarna hij in zijn vrije vuist een drumriff beatboxte waar de potten aan het wandrek van gingen trillen. ‘Met je roze haar en je zwartgestifte mikkie, waar ga jij, blijf staan jij. Je fokt met die echte Daddy G, alsof ik dat niet zie. Altijd in voor jouw karweitjes, pasteitjes, als het maar op tijd is. Hoe wil jij die eitjes?’

Bij zijn laatste woorden gooidde hij een ei op en smashte het met een spatel recht in de gloeiend hete pan, waar het sissend uit elkaar spatte.

‘Oeps. Roerei dus. Met extra schelp.’

‘Als je niet zo lekker kon koken, zou ik je laten opnemen in de psychiatrie.’

‘Lief van je. Zijn je koffers ingepakt?’

‘Ja hoor, dada, en die van jou?’

‘Als ik nu eens wist wat ik moest meenemen!’

‘Gewoon, zeven zwarte tanktops, zeven onderbroeken en je makkelijke trainingsbroek. Dat draag jij toch altijd?’

‘Ja, maar het is wel New New York! Daar wil je niet uit de toon vallen. En dan nog op uitnodiging! Ben ik zo wel euh... trendy genoeg?’

Ze huppelde naar hem toe en drukte zichzelf tegen zijn metersbrede borst.

‘Dada, het is een promotrip, relax. Ik maak elke ochtend een video, sponsor blij, en de rest van de dag chillen we aan het zwembad. Waarom ben je zo nerveus? Je bent beton zoals je bent.’

‘Dat klinkt alsof ik te veel weeg.’

‘Je weegt niet te veel. Je wordt gewoon oud. “Beton” betekent dat je de beste bent. Ik heb je dat eerder uitgelegd.’

‘Bedankt voor het compliment. Maar jij bent de ster met de uitnodiging. Je papa en ik zijn het achtergrondkoortje.’

Lily lachte. ‘Ik weet niet of papa dat ook zo ziet.’

‘Doe-wap, doe-wap’, bromde het achtergrondkoortje, terwijl hij in de pan met eieren roerde. En na een korte stilte, waarin hij zichtbaar zijn moed bij elkaar raapte: ‘Heb je Eli Lindel al gezien?’

‘Waarom begint iederéén vanochtend over dat mens?’
foeterde Lily.

Daddy G besloot de oorlog verder uit de weg te gaan en zweeg.

Lily bleef even hangen bij het rechthoekje boven haar ontbijtbord, waarin de nieuwslezer nog steeds doorging: ‘Dokters zeggen dat we over de zesde piek van deze pandemie heen zijn. De schimmel, die slachtoffers als het ware levend en heel langzaam verteert, heeft aan ongeveer drie procent van onze bevolking het leven gekost, er zijn nu nog iets meer dan tweehonderd miljoen inwoners in de Nieuwe Unie, en naar schatting achthonderd miljoen in de hele wereld, maar zoals u weet zijn die cijfers...’ (Lachje.)
‘... een gok. We komen er nog goed vanaf, aldus onze eerste minister.’

Er verscheen een grote, brede man in een donkergrijs pak in beeld. Zijn hemd was smetteloos wit. Op zijn das prijkten de zes sterren van de Nieuwe Unie.

‘*Pas de panique! Keine Panik!* Geen paniek! We hebben de

situatie op elk moment onder controle gehad. Dit is allemaal voorbij voor de volgende verkiezingen’, sprak de eerste minister over zijn flinterdunne brilmontuur.

Lily wendde haar blik af en het beeld ging op pauze, net op het moment dat de eerste minister een vreemde bek trok. Hij lachte een brede glimlach, die zowel van een vriendelijke oom als van een vraatzuchtige haai kon zijn, afhankelijk van hoe je in zijn ogen keek.

‘Waar is papa trouwens?’ vroeg Lily zich hardop af.

‘Waar denk je?’ antwoordde Daddy G met een veelbetekenende blik. ‘Nog aan het vergaderen met een van zijn *talents*.’

‘Serieus?’ Lily rolde met haar ogen. ‘Straks missen we onze vlucht nog! Hoe belachelijk zou dat zijn! Bestel jij de auto al?’ zei ze terwijl ze de keuken uit holde.

‘Je eieren worden koud!’ riep Daddy G haar achterna.

Maar Lily was al verder gehuppeld, een paar treden naar beneden, en plots stond ze met haar sneakers in het gras. De keuken vloeide over in een gigantische serre, een overdekte tuinkamer gevuld met planten in elke denkbare tint groen. In het midden stond een magnoliaboom die tot aan het metershoge glazen plafond reikte en in volle bloei stond. Duizenden flamingoroze bloemen met witte harten en lange stuifmeeldraden prijkten fier in de felle ochtendzon. Even verderop fonkelde het zwembad. Het geheel was een streling voor het oog, een parel van moderne architectuur.

Voorbij de tuin kon ze naar binnen kijken in de werkkamers, die deel uitmaakten van dezelfde grote, glazen doos. Links een soort chaotische mancave vol ouderwetse microfoons, een saxofoon aan de muur, een babypiano in de hoek, een fitnessbank en een indrukwekkend rek gewichten ernaast. En centraal een tafel met

honderden kleurige knopjes om aan te draaien en schuiven. De volstrekt ambachtelijke opnamestudio waar Gaspard Dubois aka Daddy G zijn rapalbums opnam, werk van andere oldskool hiphoppers produceerde, en tussendoor zijn spieren onderhield. Hoewel Tupac en 50 Cent intussen al bijna tweehonderd jaar oud zouden zijn, waren er nog steeds opa's en andere dino's die van hiphop hielden. Maar bij de gemiddelde jeugd was zelfs Mozart populairder.

Rechts was het kantoor van de andere man in haar leven, papa. Nu ja, kantoor, eerder het heiligdom van een moderne monnik. Elke muur die niet van glas was, was spierwit, net als de vloer. Pal in het midden stond een hoge tafel met een kan water en één halfvol glas erop. Ijsberend door de kamer liep een man die maar een centimeter kleiner was dan de menselijke berg Daddy G, maar een paar maten smaller, zodat hij in een strak kostuum en bijbehorend hemd paste. Zelfs op dit uur van de dag was hij onberispelijk gekleed, inclusief een smalle das. Zijn kroeshaar was streng afgelijnd, zijn bril stond precies op de juiste plaats. Evenwicht. Harmonie.

Lily duwde de glazen deur open.

'... zodat je twee weken daarna aan die nieuwe holofilm kan beginnen. De studio gaat akkoord met de nieuwe planning, en je hoeft er zelfs je huis niet voor uit, lekker veilig. Je stylist belt je straks om je de outfits in 4D te tonen, en die worden dan steriel bij je aan de deur geleverd', sprak papa met die heerlijk meeslepende baritonstem van hem. Zijn belangrijkste wapen in elke onderhandeling als manager van artiesten. Een stem waar niemand nee tegen kon zeggen. Vooral zijn echtgenoot niet.

‘*Danke sehr*, Magnus. Hé, is dat Lily? Lily, kom hier dat ik je kan zien!’ klonk het uit verborgen speakers. Een snerpnd, puntig accent. Duits. Veel van papa’s vrienden hadden dezelfde tongval. Rijke mensen.

Lily herkende de beller aan de andere kant van de lijn meteen en nestelde zich onder de arm van haar papa. Zo kon ze de uitbundig geschminkte en gekapte bejaarde vrouw zien, wier videobeeltenis een hele muur van het kantoor innam. Mila Mosa was al vijftig jaar een van de bekendste zangeressen en actrices van de Nieuwe Unie. Ze hield een raar soort minihond met een truitje aan in haar armen, en zat in een enorme jurk op een sofa gedrapeerd, alsof ze poseerde voor een ouderwets schilderij in plaats van voor een videomeeting.

Iedereen in Lily’s onlineklas zou een epileptische aanval krijgen als ze zelfs nog maar hallo zouden mogen zeggen tegen een beroemdheid als Mila, maar Lily kende haar al zo lang dat ze een soort familielid was. De bloeiende magnolia in hun binnentuin was een cadeau geweest van Mila bij Lily’s adoptie. En een boom, dat was zo’n beetje het exclusiefste wat je iemand kon geven.

‘Hoi tante Mila! Hoi Pudsy!’

‘Lily! Ik zag de video van je kapsel net! Wat-een-schit-te-ren-de kleur alweer! *Herrlich!* Doe nog ’s van die lichtjes!’ kirkde Mila Mosa.

‘Wisper, licht uit’, mompelde Lily. Wisper, die altijd verbonden was met elke plek waar Lily zich ook maar bevond, dimde meteen het licht in papa’s kantoor. Lily draaide rondjes en haar extensions gingen gloeien als miniatuurkomeetstaarten.

Mila Mosa kwam niet meer bij van verrukking. ‘Helemaal beton!’ riep ze, want ze wilde graag tonen dat ze mee was met de jongerentaal van de dag. Ze sprak het met haar Duitse tongval uit

als 'bie-thoon', maar dat zou de wereld haar wellicht vergeven.

Het licht ging weer aan.

'Magnus, je bent manager van veel wereldsterren, maar de grootste goudklomp blijft toch wel dat supermodel naast je. Ach, was ik maar vijftig jaar jonger, dan konden we beste vriendinnen zijn!' klaagde Mila Mosa.

'Dat kunnen we fixen, tante Mila', sprak Lily. 'Mixxon Hair Care heeft ook een afdeling met microscopische robots die je zo weer achttien maken. En dan krijg je er gratis deze extensions bij.'

'Ik doe niet mee aan die rommel, laat mij maar verrimpelen, dat begint stilaan uniek te worden! Tegenwoordig zie je het verschil niet meer tussen een pasgeboren baby en iemand van honderd!'

'Mila,' onderbrak de papa van Lily het gesprek, 'ik gok dat mijn dochter me komt halen omdat we onze vlucht niet mogen missen, dus...'

'*Natürlich!* De vakantie! Waar gaat het ook alweer heen?'

'New New York. Lily is uitgenodigd, en wij mogen mee!'

De ingetogen Magnus glunderde zowaar een beetje, terwijl hij Lily nog eens trots tegen zich aan trok.

'Nou, *ganz* geweldig! Zorg maar goed voor haar, want dat kind betaalt tenslotte het grootste deel van jullie huis af.'

Mila Mosa stond bekend als iemand die altijd precies zei wat er maar in haar hoofd opkwam. En ze had niet eens echt ongelijk.

'Veel plezier daar! Doe!' riep haar levensgrote projectie. Er volgden nog tientallen kushandjes en een halve minuut gezwaai, en toen werd de muur weer strak wit.

'Zo, kom je nu mee, papa? Je moet nog ontbijten!' Lily trok hem bij zijn hand naar de deur.

‘Wacht even, Lily. Eerst wilde ik het nog even hebben over dit hier.’ Magnus mompelde iets.

Oberon, de teller op het scherm.

Lily was niet de enige die een Wisper had. Alleen noemde haar papa de zijne Oberon.

Op de plek waar Mila Mosa net nog te zien was, prijkte nu de teller die Lily ook tijdens haar liveshow constant in de gaten had gehouden.

Lily's <i>Cuts with Guts</i>	191.7 mln. volgers (+900k)
Eli Lindels <i>Fashion Dawgs</i>	190.4 mln. volgers (+2 mln.)

‘Jij gaat nu toch niet beginnen over Eli Li...’ riep Lily uit toen ze die naam zag verschijnen, tot haar adem stakte. Ze liep voetje voor voetje naar de muur, starend naar de cijfers. Haar neus raakte die ‘+2 mln.’ bijna toen ze eindelijk weer kon praten.

‘Hoe... Twéé miljoen? Hoe komt die omhooggevallen trut aan twee miljoen volgers op één ochtend?’

‘Ik denk dat dat is wat iedereen je probeert te vertellen. Heb je haar video van vanochtend nog niet gezien?’ zei haar papa zacht.

‘Euh, nee. Ik was zelf live aan het uitzenden. Zoals elke ochtend, remember?’

Magnus negerde de scherpe toon van zijn dochter. Hij gaf Oberon een nieuw commando.

Op de muur waar Mila Mosa net nog te zien was, verscheen nu een heel ander iemand. Een meisje van veertien, net als Lily. Maar daar hield elke vergelijking op. Dit meisje had een bijna melkwitte, gave huid en ravenzwart, eindeloos lang haar.

Felle ijsblauwe ogen. Een roodgestifte mond met een net iets te lange, smalle tong die af en toe kwam piepen. Eli Lindel zat in een schreeuwerig roze studio waarin alles van roomzachte slagroom gemaakt leek, omringd door minstens tien levende honden met de meest uitzinnige hondenkledij aan.

Haar stem klonk hoog en lichtjes nasaal, alsof ze constant jammerde of zeurde. Wat ze eigenlijk ook deed. En op dat irritante toontje van haar zei ze: ‘Als je nu live kijkt, weet ik dat je niet naar die domme Lily van *Cuts with Kots* zit te kijken. En terecht! Want ik heb groot nieuws. Zij elke dag een nieuw kapsel? Pfoeh! Watje. Luister goed, want ik ga dit maar één keer zeggen. Ik heb groot nieuws. Oei, dat had ik al gezegd. Anyway! Vanaf volgende week begin ik met een nieuwe reeks. Die zou ook *Cuts with Guts* kunnen heten, nu ik erover nadenk. Maar ik houd het gewoon op: *De Echte Eli*. Ik ga me – hou je vast – elke week ergens aan mijn lichaam laten opereren. Tot ik mijn echte zelf ben. Ik begin met een kaakcorrectie, daarna ga ik mijn haarlijn laten verplaatsen, mijn lipstick permanent laten laseren, mijn oren een beetje naar onderen, deze schoonheidsvlek verhuist naar mijn schouder, en...’

Wisper, stop, beval Lily.

Het beeld bevroor. Lily stond ook bewegingsloos aan de grond genageld. Ze probeerde in haar hoofd de rekensom te maken.

‘Lily, je moet niet...’

Haar papa was achter haar komen staan en legde een warme hand op haar schouder. Die ze negeerde. Ze draaide zich met een ruk om. Voor haar ene oog zat een natte waas van tranen. Haar zachtbruine wangen waren rood aangelopen. Ze was woedend.

‘Hoelang heb ik, papa?’

‘Liefje, in dit tempo is het een verloren zaak. Je moet je niet blindstaren op die tweehonderd miljoen.’

‘Hoe. Lang. Papa.’

Magnus zuchtte. Hij tekende met zijn vinger op de muur, en er verscheen een prachtig gestileerde grafiek met een steil stijgende lijn.

‘Dit is waar we bijna twee jaar geleden zijn begonnen. Op nul. Niemand hield je bij. Maand na maand verdubbelde je aantal volgers. Tot Eli Lindel begon met haar hondentruien.’

‘Lelijke hondentruien. Voor lelijke honden’, sputterde Lily.

‘Wat ze ook deed, het werkte’, zei haar papa, terwijl hij met zijn vinger een tweede rode lijn op de grafiek aanbracht. ‘Ze steeg sneller dan jij, maar liep vlak voordat ze je inhaalde tegen een plafond aan. Er zijn gewoon niet meer mensen geïnteresseerd in truïen voor honden.’

‘Terecht. Spuuglelijk.’

‘Dit is waar iedereen naartoe wil. Wat nog nooit eerder gebeurd is in de geschiedenis’, sprak haar vader onverstoord. Hij zette een groot rood kruis ergens rechtsboven in de grafiek.

‘Panmyrmidon?’ vroeg Lily. Ze sprak dat onmogelijke woord uit alsof ze het al duizend keer gezegd had. Dat was ook waar, meer nog: ze droomde er soms over.

‘Panmyrmidon’, bevestigde haar papa, die nu helemaal in zijn rol van showbizzmanager dook. ‘De totale dekking. Wanneer alle accounts van het netwerk jou volgen. Tweehonderd miljoen abonnees. Een directe lijn naar 99 procent van de bevolking van de Nieuwe Unie. Alle jongeren, en bijna alle volwassenen. De enige historische kaap die nog nooit eerder iemand op sociale media genomen heeft.’

‘Mij gaat het lukken.’